Enjoy The Silence

On Octombrie 19, 2017

Toți suntem egali în fața virtuții de a reuni realitatea interioară cu întâmplările lumii într-un tot coerent numit „reflecție între conținut și formă”.

Când liniștea te inspiră mai mult ca oricând nu-ți mai rămâne decât să te legeni în amintirile ei, cu imagini distorsionate ale vârstei pierdute, să-ți alimentezi visurile spălate de așteptările și încordările voinței creatoare, doar ca să le faci vii pe scena improvizată a unui fenomen surprinzător de subtil și adânc: *”Words are very unnecessary”* . Din care lipsește clarobscurul tuturor lucrurilor.

Abia atunci simți ce înseamnă să trăiești în conștiința unui destin emanat din veșnicie, înălțat cu încă o treaptă în apropiere de Dumnezeu, asta fiind scăparea, o formă de libertate a spiritului care, iată, dă naștere dorinței de a te ascunde de o viață banală care trecut deja prin multe. *”Pleasures remain, So does the pain.”*

Încă o dată mi se întâmplă să construiesc unitatea tonală dată faptului vizibil, dar ignorat, ca o variantă a tehnicii observatorului ascuns: de a vedea doar ceea ce sunt pregătit să văd într-un decor fără legătură cu lumea. Prezentul plin de intrigă și trecutul tenebros se împletesc într-un întreg psihologic cu subiect literar, care guvernează mesajul „Eroare Internă”.

Ascunsurile unui mister de necombătut, care acoperă creuzetul lui Dumnezeu, mă prind într-un moment vulnerabil, naiv, sensibil, mă țin prizonier până la finalul rugăciunii adresate timpului efemer. Încet, ele se infiltrează în problematizarea artei relațională cu teoriile limbajului și ale subiectivității care parcă îmi mărturisesc o neputință, *painful to me* , în timp ce recitesc în minte cartea lui Mystery: o fantezie creatoare mă urmărește mereu, reacția fiind una de nivelare o unei lumi inefabile.

Leadership: Cât de mult poate să însemne pentru tine imortalizarea experienței trăite într-un fel diferit față de versiunea originală a formei tale de manifestare?

Există atâtea melodii interesante, atât de adânci, pline de ceva care să te ajută să te simți prețuit, cu posibilitatea de a recupera eternul dincolo de materie, piese care își consumă ritmul numai pe gustul distincției esoterice, al accesului secret către un țărm ce nu se găsește pe nicio hartă.

Nici asta nu este întâmplător, la fel cum nici veșnicia ascunsă într-o clipă nu este o succesiune de transformări fără sfârșit, ci reprezentând un prezent plin de neprevăzut în care ” *Words are meaningless And forgettable”* . Fără ca deslușirea înspre concret a componentelor imaginii de ansamblu, a schemei mari a lucrurilor, să ducă la ruperea unității tonal-afective specifice unei proiectări organice, subtilă, plastică, îmbogățită printr-o gamă largă de efecte estetice.

Tăcerea, starea de unitate cu sine, inițierea unui dialog interior, generalul care trimite spre lume misterul ființei mele, este o receptare a realității prin fantezia minții transformate de redobândirea liniștii, prin geometrizarea spațiului ”secund” specifică încadrării gândurilor și presupunerilor în zona superioară a jocului numit COMPOZIŢIE, unde regulile rămân teoretic neschimbate.

Să te retragi în lumea ta interioară înseamnă să-ți manifești întâietatea gândirii creatoare în condițiile stabilite de dialogul numit „apel la o putere fără limite”, aducând în prim plan versiunea personalizată a unui nou mod de abordare a realității și a vieții.

Timpul stă pe loc, măsurându-se în tic-tac-ul așteptării și încrederii neistovite, însă într-un mod tare straniu, ca atunci când se blochează în clepsidră nisipul, *feelings are intense* , identificând aici două tipuri de motivație: aventura căutării a ceea ce se află dincolo de aparența lucrurilor și cuprinderea a ceea ce nu se vede cu ochiul liber, ci numai cu ochiul minții.

"Colecționarul" lui John Fowles, își amintește la un moment dat de o cursă de șoareci nostimă pe care o văzuse demult. De cum intra șoarecele se punea ceva în mișcare și nu se mai putea întoarce niciodată, ci trebuia să meargă înainte, intrând în curse una mai complicată ca alta, până la sfârșit.

Viața se scurge câteodată atât de încet, cel puțin pentru mine, încât liniștea pe care o simt în povestea unui anume exil, de atâtea ori împins într-o lume diferită de cea pentru care fusesem hărăzit, cu amărăciunea neputinței de a trece peste orbirea care mă face să confund binele cu răul, seamănă cu un soi de capcană folosită la prinderea rozătoarelor mici. Un labirint al imposibilului, al constrângerilor arbitrare, interminabile, din care simt că nu mai pot să ies. *”Break the silence. Come crashing in / Into my little world ! ”*

Nimic nu se repetă în tăcerea cuprinsă într-o izolare apăsătoare, unde numai Dumnezeu are cuvântul, care devine somn de veghe sau capcană fără ieșiri, crezută cândva uitată și reamintită de fantezia minții, prin geometrizarea spațiului numit regăsire de sine, *to be broken with the hands of interpretation of an experimental result.*

Experimentul numit „viață” este un dialog cu tine însuți din care trebuie să extragi în primul rând esența: respectul ideii de trăire prin credință, neprivind la cele ce se văd, ci la cele ce se simt.

Leadershipul se poate traduce în felul următor: toți suntem egali în fața virtuții de a reuni realitatea interioară cu întâmplările lumii într-un tot coerent numit „reflecție între conținut și formă”.

Enjoy The Silence are ca suport capacitatea sinelui de a discerne, de a asculta și de a cântări tot ceea ce trăiești într-un prezent care este simultan un viitor îndepărtat, dar și un trecut îndepărtat.

Dacă ai sentimentul că ești prins într-o capcană a tăcerii, neputând răzbate mai departe de ceea ce vezi, de ceea ce știi, de orice judecată sau punct de vedere, înseamnă că încă nu ești pregătit să-ți asumi angajamentul de a te desprinde din toate încercările și experiențele vieții.

A simți înseamnă să te descoperi dincolo de realitatea tangibilă a lumii care leagă toate lucrurile.

* Notă: Depeche Mode - Enjoy the Silence

Source: https://neculaifantanaru.com/enjoy-the-silence.html